ligemale, pidas teine pool uulitsat ühe maja ees, arst tegi ukse lahti ja astus sisse. Emand Rasmussen seisatas kauemini, waatas maja aknate poole ja saatis haigele oma soowimisi, kui tema ka ei teadnudki, kes see oli. Siis läks tema edasi, röömustas ennast sooja pääwapaiste üle ja waatas lahkest wastatulijate peale, kas nemad seda märkasiwad wõi mitte. Kui tema aga Hansenite tuppa astus, siis ei olnud tema mitte enam emand Rasmussen, waid „wana Kadrina". Tema oli praua Hanseni wanemate juures kaua, kaua aega teeninud.

Kui wana Kadrina tuppa astus, siis kohkus tema waikuse üle, mis seal walitses; kui ka kõik kodu oliwad, siiski ei rääkinud keegi üht sõna. Praua Hansen ja kolm tütarlast istusiwad õmbluse kallal, nende silmad ei wiiwinud aga oma töö peal, waid wahtisiwad enamist laua poole teise seina ääres, kus Nikolai, praua Hanseni poeg, istus ja kirjutas. Ka tema ei rääkinud sõna, nii hoolsast oli tema oma töö kallal.

Kadrina jäi kohe rahule, kui praua Hansen teda oma kõrwa sofa peale wõttis ja waikse healega rääkis, et Nikolai oma esimest sammu tegewa elu sisse astumas oli. Tema kirjutas ja palus üht kohta.

Nikolai oli hiljuti leeritatud ja pidi nüüd nii

ruttu kui wõimalik, oma ema ja õdede heaks tööd tegema hakkama. Sellepärast kirjutas tema ja palus kohta ühe suure kaubamaja kontoris, ja et tema selle tähtsa töö juures segatud ei saaks, sellepärast oliwad kõik wait.

„Ja, kui Nikolai selle koha saaks," sosistas praua Hansen oma wõerale, „siis oleks tema elutee lahti!" Ja siis rääkis tema, kuida selle kaubaherra kontor üks kõige suurematest selles linnas olla, ja kuida kaubaherra kõige nende eest ka edaspidi hoolt kanda, kes tema teenistuses olnud, muidugi, kui nemad tublid ja ustatawad oliwad. Aga suuremat lootust ei wõida Nikolail selle koha peale olla, sest seda olla juba peale kolmkümmend tahtjat palunud. Praua Hansen oleks kergest eestkostjaid leidnud, aga see ei aitaks ühtigi, wõiks asja koguni weel ära rikkuda, sest kaubaherra ei sallida eestkostmisi; tema tahta kõiki oma enese silmaga näha. Sellepärast pidada kõik, kes seda kohta tahawad, temale ise kirjutama, et tema esiteks nende kirja näha saab; pärast kutsuda tema neid endid oma juure. Nüüd oli Nikolai juba kaks kirja walmis teinud, mida tema, praua Hansen, wäga heaks pidanud; Nikolai ei olla nendega aga rahul olnud ja kirjutada nüüd kolmat.

Seal pani Nikolai sule käest maha ja oli walmis.